

Sedmnáctá kapitola

FH FinancialHeadlines.com

Zavedení povinných autonomních vozidel má obrovský dopad na pracovní pozice v Británii.

Podle posledních zpráv vznikne v souvislosti se zaváděním samoříditelných vozů 320 000 nových pracovních pozic.

Na druhou stranu se očekává zánik přibližně 270 000 pracovních míst na poli nákladní dopravy, školních autobusů, autoopraven, placeného parkování, hlídačů na parkovištích a taxíků.

SOFIA BRADBURYOVÁ

„Všechny ty speciální efekty na mě udělaly dojem,“ šeptala Sofia svému psovi. „Vypadá to, že se do pořadu rozhodli slušně zainvestovat.“

Na monitoru se zájmem sledovala, jak Victorovo auto „vybuchlo“. Ulevilo se jí, že se takhle hladce zbavila jednoho z protivníků reality show, které se účastnila – nebo si to aspoň myslela. A když ostatní účastníci reagovali vyděšeným křikem a přílivem nadávek, jenom zhnuseně protočila panenky. „Trochu to přehánějí, nepřijde ti?“ Oscar se z boku překulil na záda a šťouchal do ní tlapkou tak dlouho, až ho začala škrábat na břicho. „To by mě zajímalo, jestli člověku zaplatí plný honorář, i když ho vykopnou už po půl hodině, protože mu lidi neposlali dost hlasů. Připadalo by mi dost nefér, kdyby ne.“

Oscar vypustil do éteru smradlavý prd a Sofia nakrčila nos. „Někdy se z tebe stává ohavná, malá příšera,“ zašeptala a zmáčkla tlačítko pro otevření okna. Nic. Obrátila oči v sloup, protože si uvědomila, že vozidlo mají pod kontrolou producenti pořadu *Celebrity navzdory osudu*. „To kvůli iluzi skutečnosti... když máme pocit, že nás doopravdy unesli, zvyšuje to napětí.“ Sofia zalovila v kabelce, vytáhla téměř prázdný flakon Chanelu číslo pět a trochu rozprášila v autě.

„Co ode mě čekají? Mám taky křičet, nebo tady mám raději tiše sedět, zubit se do kamery jako kočka Šklíba a čekat, až dorazíme do studia? Světla jsou poněkud ostrá, nezdá se ti?“

V době, kdy sledování konkrétního televizního pořadu v určitý čas bylo dávno pasé a diváci se dívali, na co chtěli, kdy chtěli a jak chtěli, představovaly *Celebrity navzdory osudu* nebývalý fenomén. Pořad smetl konkurenci a divákům nabídl pestrou podívanou, při níž celebrity plnily nejrůznější úkoly: jezdily závody Formule 1 nebo asistovaly chirurgovi při skutečné operaci. Nic nebylo nahrané. A většina z nich prošla soutěží bez poskvrnky a jejich popularita po účasti v ní výrazně stoupla. Sofia byla nadšená, že se do pořadu dostala i ona.

Nejvíc ji blažilo, že v průběhu celého příštího týdne nezmizí z obrazovky. Bude na ní čtyřiaadvacet hodin denně. Do začátku show zbývaly pouhé minuty a ona už propadala nadšení. Z běžného výrazu přešla k širokému úsměvu. Říkala si, jak asi vypadá na obrazovce, protože její tvář z monitoru zmizela. Jediní lidé, kteří profitovali z obrazu televize 8K s ultra vysokým rozlišením, byli diváci a plastičtí chirurgové, ale rozhodně ne herecké stárnoucí hvězdy jako ona.

Zaměřila pozornost na protihráče – další celebrity. Ať se snažila, jak se snažila, nedokázala nikoho z nich zařadit a k tvářím

přiradit jména. Předpokládala, že buď točili telenovely, na které se nedívala, nebo vzešli z jiných reality show – žánru, který byl pod její úroveň.

Sofia zaujatě poslouchala, jak ostatní srdceryvně prosí, aby je pustili ven, a nechápavě kroutila hlavou. Bylo jasné, že na rozdíl od ní se nikdo zuby nehty nesnažil udržet v oboru, takže neměli ani tušení, která bije. „Jsou otřesní,“ zašeptala Oscarovi. „Netuším, kde se učili hrát, ale měli by zažádat o vrácení peněz.“

Sofia se dívala z okýnka. Auto jelo po silnici, ale nestačilo vysokorychlostnímu vlaku, který se řítí po nedalekých kolejích. Vzpomněla si na sedmdesátá léta – to bylo naposledy, kdy Sofia cestovala vlakem. Společně se sestrou Peggy vyrazily do New Jersey na představení Richarda Burtona. Sofia ho dlouhé roky bezmezně milovala, a když se s ním po představení setkala v zákulisí, rozhodně nebyla zklamaná. Živé duši neprozradila, co se tehdy v šatně stalo, dokonce ani Peggy. A ještě i po těch letech se při vzpomínce na setkání s Richardem provinile usmívala.

Bez brýlí nemohla přečíst souřadnice na mapě v navigaci, ale vytušila, že cesta bude trvat ještě zhruba dvě hodiny. Přemýšlela, kde jsou studia asi postavená, a říkala si, že v dobách, kdy byl Londýn pořád ještě centrem filmového a televizního průmyslu, bylo všechno mnohem snazší. Zato teď byla studia ve jménu různorodosti rozestá po celé zemi. A některé oblasti byly obzvlášť obtížně dostupné. Sofia doufala, že Oscar dlouhou cestu vydrží a že nebude potřebovat vyvenčit. A ona to snad zvládne taky.

Přestala se usmívat a nasadila obvyklý, neutrální výraz. Z kabelky vytáhla lesk na rty, nanasla další vrstvu, podívala se do kamery a věnovala divákům profesionální úsměv. Pomocí malíčků si nenápadně

vtlačila naslouchátka hlouběji do uší a doufala, že až bude dostávat další instrukce, bude tomu člověku rozumět o něco líp.

Rovněž doufala, že až dorazí do studia, zjistí, že jí tam její agent Rupert nechal poslat nějakou vhodnou garderobu. Znal návrháře, které měla Sofia ráda, přestože oni s ní v posledních letech už nespolečupracovali tak rádi. A přitom to není tak dávno, kdy se předháněli, aby ji zrovna oni směli obléct pro proměnu na červeném koberci. Když ale zmizela z titulních stránek časopisů a novin, kde ji nahradily hezcí, hubenější a mladší verze jí samé, už se do spolupráce s ní, z níž by nemuseli mít takový profit, dvakrát nehrnuli.

Naposledy byla Sofia na premiéře se svým mužem Patrickem. Bylo to v únoru. Jméno filmu si nepamatovala, zato Patrickův výraz jí utkvěl dokonale. Předpokládala, že Rupert už ho stihl informovat, kam ji vezou a že se s ní momentálně není možné spojit. A možná že o tom tajemství celou dobu věděl. Znala ho a dobře věděla, jak dovedně umí Patrick skrývat tajemství. Ostatně stejně jako ona. Naučil ji to. Za těch čtyřicet let toho od něj pochytila dost.

A teď si od něho při natáčení *Celebrity navzdory osudu* konečně odpočine. Nevýhodou bylo, že když na něho Sofia nebude dohlížet, může si Patrick dělat, co se mu zlíbí. Jenom se modlila, aby byl opatrný. Za ty roky ji všechny jeho chyby stály už spoustu peněz.

Osmnáctá kapitola

JUDE HARRISON

„Panebože!“ vydechl Jude, když se před ním smrt Victora Pattersona odehrála v přímém přenosu.

Z reproduktorů se do jeho vozu linulo zděšení ostatních Pasažérů i pozdvižení v zasedací místnosti. Sevřel se mu žaludek. Chtělo se mu zvracet. Za posledních čtyřiaadvacet hodin skoro nic nejedl, takže toho v sobě neměl moc, co by mohlo vystoupat zpátky na povrch.

Jude nemohl odtrhnout oči od obrazovky. Živé vysílání z kamery druhého vozidla, které jelo hned za hořícím Victorovým taxíkem, pokračovalo dál. Druhé auto zabrzdilo a pokusilo se kolizi vyhnout, ale přestože byl operační systém vozu naprogramovaný na celou řadu katastrofických scénářů, výbuch jedoucího vozidla mezi ně nepatřil. Vůz narazil do kufru auta v plamenech a jeho kapota se nakrabilila jako harmonika. Jude uslyšel další výkřiky: tentokrát se nesly z druhého automobilu. A potom se dveře otevřely a jeho Pasažéři vyskočili ven, aby si zachránili holý život. O několik vteřin později vyletělo do vzduchu i druhé vozidlo a obrazovka zčernala.

Jude na okamžik úplně zapomněl na Libby a soustředil se na ostatní Pasažéry, kteří byli uvěznění stejně jako on a neměli možnost

úniku. Dělal si starosti zejména o Claire, která byla očividně k smrti vyděšená. To její hlas uslyšel jako první poté, co na něj promluvil únosce. Jude sledoval, jak si Claire tiskne jednu ruku na ústa a druhou chrání své nenarozené dítě. Jakmile se ocitla tváří v tvář smrti, mateřský instinkt ji automaticky napovídal chránit to, co bezpodmínečně milovala. Obdivoval její nesobeckost. Mezi dalšími vystrašenými výkřiky tu a tam zaslechl i ji: „Prosím vás... já vás prosím,“ vzlykala Claire. „Prosím vás.“

Jude pocítil náhlou potřebu ujistit ji, že pomoc už je na cestě a že to nesmějí vzdávat. Nebylo toho moc, čím by ji nebo ostatní uvězněně proti své vůli mohl uklidnit, ale musel se o to alespoň pokusit.

„Claire,“ začal a snažil se křičet, aby jeho hlas vynikl nad ostatními. „Claire. Tady Jude Harrison.“ Počkal, až si Claire všimne, že na ni mluví a mává. „Jste v pořádku?“

Žena si začala otírat slzy. „Já nemůžu umřít,“ vyhrkla. Její hlas byl ve změti ostatních sotva slyšitelný. „Ne teď. A takhle.“

„Prosím vás, snažte se zůstat v klidu. Víím, že se to líp říká, než dělá, ale nesmíme to vzdávat, jasné? Moje instinkty mě málokdy klamou a teď mi říkají, že jste silná žena. Musíte se toho držet – v zájmu vás obou. Slyšíte mě? Nevzdávejte to. Nikdo z nás to nesmí vzdát. Najdeme způsob, jak se odsud dostat.“

„Ale jak?“ zeptala se Claire. „Únosce tvrdil, že všichni zemřeme, stejně jako ten ubohý starý pán. Jak bychom tomu mohli zabránit?“

„To ještě nevím a snadné to nebude, ale musíte se snažit neztrácet víru – ne, dokud zbývá ještě nějaká naděje. Dobře? Slíbíte mi to?“

Claire popotáhla a zbytek tekutiny, která jí zůstala pod nosem, si otřela hřbetem ruky. Jude sledoval, jak žena krátce, horečně přikyvuje.

Pak se vrátil pohledem zpátky k obrazovce ze zasedací místnosti, zejména k Libby. A okamžitě si uvědomil, že s ní něco není v pořádku.

Devatenáctá kapitola

 DigitalMailNews.co.uk

Mimořádná zpráva: teroristický útok na našich silnicích. Válečný hrdina z Falkland zabit útočníkem, který tvrdí, že Británii vyhlásil válku.

- Miliony lidí sledovaly živé vysílání a byly šokováni, když byl při výbuchu svého vozu zabit penzista a válečný veterán s amputovanými končetinami.
- Únosce vyhrožuje, že zemřou i další Pasážéři, protože napadená auta do sebe čelně narazí.
- Výbušné je i vyzrazení tajné komise. Tváře všech porotců byly v živém přenosu odvsílány do celého světa.

Královská rodina i vládní představitelé doporučují necestovat žádnými autonomními dopravními prostředky, dokud se celá situace nevyřeší a útok nebude odvrácen.

Od Libbyiny poslední panické ataky uplynul už více než rok.

Hodně ji trápily kolem dvacítky. S třicítkou konečně polevily. Když se tu a tam vrátily a omezovaly ji v práci sestry na psychiatrii, přesvědčoval ji její bývalý snoubenec, aby to nahlásila a nechala si doporučit nějakého specialistu. Doktor Goodwin zhodnotil to, co Libby už dávno věděla, že ataky paniky jsou symptomem posttraumatické stresové poruchy. A když teď sledovala, jak umírá Victor Patterson, oživilo to události z Monroe Street i smrt jejího bratra Nickyho.

Při návštěvách poradny se naučila praktikovat jistá mentální cvičení, když cítí, že se blíží záchvat paniky. A když jí v zasedací místnosti začalo prudce a nepravidelně bušit srdce, odtáhla si židli od stolu, přestala věnovat pozornost zmatku všude kolem sebe a snažila se zůstat v klidu. Následovala závrať a pocení, zejména v podpaží a na hrudi. Libby si vybrala prázdnou stěnu, na kterou se zadívala, a pokoušela se vyčistit si hlavu.

Vydrž to, říkala si, nesmíš před tím utíkat, musíš se tomu postavit čelem, protože tě to nezabije.

Radili jí, že může pomoci, když má v době panické ataky někoho u sebe. Jenomže v místnosti nebyl nikdo, komu by věřila. Jediný člověk, kterému důvěřovala, na ni koukal z obrazovky a aktuálně čelil mnohem vážnějším problémům než ona. Pozvolna se přestala dívat na prázdnou stěnu, otočila se a podívala na Judea. Panika pomalu odezněla a tep se vrátil k normálu.

Zbývajících sedm Pasažérů mělo viditelně strach. Pokud únosce dokázal bez mrknutí oka zabít invalidu a válečného hrdinu, může totéž bez váhání udělat i kterémukoli z nich.

Z reproduktorů se ozývala změt výkřiků a útržků hovoru. Libby se snažila pochytit alespoň kousky vět, ale zaslechla jenom několik samostatných slov a frází.

Sam pořád dokola opakoval své ženě Heidi, že ji miluje a že budou oba v pořádku, ale zdálo se, že tomu ani jeden z nich nevěří. Bilquis, ta žena v barevném hidžábu, neztrácela víru, že jí začne znovu fungovat telefon: bez ustání mačkala tlačítko a snažila se někam dovolat. Shabana pořád nechápala, co přesně se děje, ale došlo jí, že to nebude nic dobrého. Jenom Sofia to celé brala s klidem a dál se usmívala do kamery.

Jude se snažil někomu pomoci – bylo vidět, že se stará víc o ostatní než sám o sebe. Libby sledovala, jak ujišťuje pološilenou Claire, že všechno bude zase dobré. Když ho poslouchala, jak se jí snaží přesvědčit, aby to nevzdávala, bylo jí jasné, že její první dojem tenkrát v hospodě byl správný. Byl to dobrý chlap, který se zajímal o ostatní. A Libby ze zkušenosti věděla, že takových příliš není.

Z reproduktoru se znovu ozval únoscův hlas. „Takže, Jacku,“ říkal, „získal jsem konečně vaši pozornost?“ Jenomže než mohl Jack zareagovat, ozvala se Libby.

„Tohle jste neměl dělat,“ pronesla a vstala ze židle. Opřela se o hranu stolu, aby udržela rovnováhu. Nohy měla po panické atace ještě pořád slabé a roztřesené. „Victor si nic takového nezasloužil. Byl nevinný.“

„Ale, ale, někdo se nám tady rozhodl promluvit, co?“ odvětil únosce. „Bohužel s vámi nemohu souhlasit. Ten muž nebyl nevinný. Nikdo z nás není.“

„Proč jste ho zabil? Nic vám neudělal.“

„Slečno Dixonová, držte pusy,“ okřikl ji Jack a zpražil ji pohledem. „Jenom to celé zhoršujete.“

„Zhoršuju? Před chvílí jsem se musela dívat, jak ten člověk vyhodil nevinného starého muže do vzduchu, protože jste neudělal, co po vás chtěl! Jak by to asi mohlo být ještě horší?“

„Nechte ji mluvit. Ten svůj samozvaný soudní sněm už dávno neřídíte, Jacku,“ ozval se únosce. „Co byste nám chtěla říct, Libby?“

„Victor byl válečný hrdina a měl rakovinu. To, co jste mu provedl, je prostě neospravedlnitelné.“

„Obávám se, že rodiny mužů a žen, které Victor v boji zabil, by s vámi nesouhlasily: jak se slovem ‚nevinný‘, tak ‚neospravedlnitelné‘.“

„Jinak se hájit nedokážete?“

„Ale já se přece nepotřebuju hájit, Libby. Smím vám říkat Libby? Teď když se navzájem poznáváme, připadá mi to mnohem vhodnější než ‚slečno Dixonová‘. Ale řekla jste to přesně, Victor zemřel, protože Jack neudělal, oč jsem ho žádal.“

„Ale i kdyby vás poslechl, našel byste si jinou záminku a jednoho z nich zabil. Jenom jste nám chtěl udělit lekci.“

„A v čem podle vás tahle lekce spočívala?“

„Chtěl jste nám ukázat, že máte navrch.“

„A podařilo se mi to? Zvolil jsem vhodný způsob? Pochopili všichni?“

„Pochopili? Nepochybně. Ale jestli to bylo vhodné? To si snad děláte legraci.“

„Přestaňte ho krucinál provokovat!“ štěkl po ní Jack.

„Konečně mám příležitost vám říct, Jacku, kolik toho o vás vím. A není toho málo,“ pokračoval únosce. „Znám vaše lékařské záznamy, adresu domů, čísla vašich kreditních karet, dívky, které si najímáte, vaše hesla, bankovní výpisy, částku, kterou vám zbývá doplatit z hypotéky, odeslané e-maily, doručené zprávy i to, kam investujete peníze, o nichž se na daňovém úřadě nemají dozvědět. Když člověk nahlédne pod povrch, zjistí zajímavé věci; třeba to, kam vaše investice putují. A víte, co je na takových informacích nejlepší? Můžu je poskytnout milionům lidí. Když se teď podíváte na prostřední obrazovku na zdi, zjistíte, že právě zveřejňuji všechno, co o vás vím.“

A jako mávnutím kouzelného proutku zaplnily monitor všechny privátní informace o Jacku Larssonovi společně s odkazy, z nichž je bylo možné stáhnout.

„Okamžitě to stáhněte!“ zaječel Jack na svoje asistenty. Všichni se vrhli ke klávesnicím a začali do nich horečně fukat nějaké zkratky a příkazy. Libby si všimla, že Jack vytřeštěně hledí na obrazovku. Všechny dokumenty i odkazy na ní zůstaly. Uběhla možná půlminuta. Teprve potom Jack pomalu otočil hlavou. Libby ještě nikdy neviděla nikoho tak vytočeného doběla.

„Tak co je?“ zahřímal. „Proč už to není pryč?“

„Nemůžeme se na ty stránky dostat,“ odpověděl jeden z Jackových zaměstnanců. „Nedají se lokalizovat.“

„Tak sakra kontaktujte policii nebo Národní centrum ochrany proti kybernetickým útokům. Ať se o to postarají oni!“

„Už jsme je kontaktovali. Dělají, co můžou, ale nedaří se nám dostat ke zdroji.“

„Do prdele práce!“ zaječel Jack. „Copak se nenajde nikdo, kdo mi pomůže?“

„Naboural se nám do systému,“ odvětil jeden z techniků. „A expertům bude chvíli trvat, než přijdou na to jak. Teprve potom můžou jeho program dekodovat. A na to nemáme průpravu ani povolení.“

„Takže jste mi do prdele úplně k ničemu!“ zařval Jack a mrštil po nich tabletem. Stroj zasáhl jednoho muže do ramene, narazil do zdi a spadl na zem. Obrazovka se roztrhla.

„Někdo je tady ale výbušný!“ provokoval ho únosce. „Nezapomínejte, že v místnosti jsou kamery. Všichni můžou sledovat každý váš krok.“

Jack se otočil k obrazovkám a zaváhal, jako by zvažoval, jak se bude veřejnost dívat na jeho výbuch vzteku. Nakonec se rozhodl trochu ubrat.

„A systém mi hlásí, že vaše osobní údaje byly staženy už patnáct tisíckrát,“ ohlásil únosce. „Neskutečné, co všechno je v dnešní době možné, nemyslíte? Lidé až v daleké Austrálii anebo v HongKongu používají vaše karty na nákup zboží.“

Na počítadle na obrazovce naskakovalo množství dalších sdílení a přeposlání odkazu s Jackovými údaji. Každou vteřinu jich přibýlo víc než deset.

„Ještě není pozdě toho nechat,“ řekl Jack. Začínal být zoufalý. „Pusťte zbývající Pasažéry a vraťte se zpátky, odkud jste přišel. A pokud jste tak chytrý, jak se tváříte, zametete po sobě stopy a nikdo vás nikdy nenajde.“

„Bohužel jsme zašli až příliš daleko, takže takové řešení není možné. A kromě toho netouží alespoň malá část vašeho já vědět, co mám v plánu dál? Jsem si jistý, že tady Libby umírá zvědavostí.“

Zvuk jejího jména ji vylekal a Libby se okamžitě podívala na obrazovku, na níž bylo vidět Judea. „Ne, to rozhodně ne,“ namítna rázně.

„Rozumím. Ale je mi líto, pokud vám sledování smrti Victora Pattersona přišlo obtížné, Libby, to, co od vás budu požadovat dál, se vám jistě nebude líbit.“